

„Fără religie și istoricitatea lui
Iisus lumea e un imens pustiu de
sare și cenușă!”

- Mircea Vulcănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 745
1 - 7 octombrie 2025

Deja cu mult dincolo de pierderile trecutului apropiat Visul proeuropean mai ține doar și a ale prezentului: strategii de război contra la cei cu iluziile date unei păcii economice în Europa... la maxim!

Cezar Adonis
Mihalache

Nu va mai trece multă vreme până când vom înțelege, pe dovezi tot mai clare, nemascate, fățișe chiar, că în tot efortul nostru (și al altor state europene) „pentru biata Ucraină” nu a fost vorba nicidecum despre salvarea economiei acesteia, a industriei, a producțiilor sale, tipare și sorturi specifice, ori a posibilității ieșirii pe mai departe pe piețele de desfacere inclusiv prin acapararea rutelor și a piețelor noastre, ci despre falimentarea punctuală a unor state europene... Într-o mișcare (de război, de dezafectare, chiar nimicire economică) în care războiul a fost doar paravan al unor joncțiuni anti-economice național-statale cărora multe țări le-au căzut pradă... În care altele s-au lăsat antrenate prin politicienii lor verosi, făcând jocurile dictate de la Bruxelles pentru a-și păstra acea măreție de moment a funcțiilor și pozițiilor de pseudolideri, egoiști, egocentriști, frustrați, ahtiați după poze și imagini „suvenir”... Totul ca după un adevărat manual de falimentare programată a economiilor naționale și a redefinirii acestora sub motivația existenței de mâine... Și, deja, nimeni dintre cei ce au antrenat piesele pe o tablă de șah tot mai acaparată de către Bruxelles, nimeni nici măcar dintre jucătorii picați în plasa unui barbut cu „molecule” indo-rusești de gaz și țitei, cu magistrale de transport aruncate în aer, nimeni nici măcar dintre cei picați „de fazan” din prea mare admirație de vasali ai porților Vestului nu-și mai fardează greșeliile, vânzările, trocurile, negustoriile cu țările lor, pentru iluzoria măreție de lideri ai unui moment... Nici măcar ai unei conjuncturi... Și niciodată, nu ei!, ai unor vremuri...

Lucrurile sunt tot mai evidente... Și nici nu mai trebuie să vorbim despre fapte concrete, despre scenarii dovedite, despre conspirații la rândul lor devoalate astăzi ca strategii evidente de război contra unei păci economice în Europa... Iar tot ce a sacrificat România din propriul bine, tot ceea ce a luat de la săraci, de la pensionari, de la mame și nou-născuți, de la bolnavi, de la muribunzii aflați în îngrijirea ultimă, paleativă, pentru a ajuta Ucraina se va dovedi, cât de curând, că a fost un mijloc de devalizare pus, nu în slujba ajutorării empatice a Ucrainei (de unde și comportamentul continuu al acesteia atât de neprietenos, recalitrant față de drepturile minorității noastre, lipsit de o minimă recunoaștere a sacrificiilor noastre economice), ci în interesul Bruxellesului de a impune Europei un altfel de

„plan Marshall”, având însă ca scop controlul final... Deja, reacțiile aproape ostile ale Kievului vorbesc fățiș despre acel plan pe care Bruxellesul prin Ucraina îl are pentru o parte a Europei... Și nu pentru momentul păcii, nici măcar pentru cel al postrăzboiului (cortină a nepăcii între lumi, cu paradigme și deloc paradoxuri economice ale zilei de mâine), ci într-un tablou în care fiarele războiului să sfâșie în continuare... Pentru noi, problema nu mai este nici măcar cât am pierdut, cât am sacrificat din binele nostru economic, cât ne-am îndatorat ca țară și cât am dat din PIB -ul național pentru Ucraina (la modul trecut sau prezent), ci, al dimensionării pagubelor (deja cu mult dincolo de pierderile trecutului și ale prezentului) pentru viitorul imediat și apropiat... Poate chiar pentru cel „à la longue”... Căci, am transformat într-un monopol industrial proucrainean structuri de bază din magistralele de petrol și gaze... De transfer, dar și de rafinare și prelucrare. Din cele de transfer a energiei electrice și a altor resurse... Iar devoalarea scopului real al planului de ajustare a propriei economii pentru acel „totul pentru Ucraina” iese la iveală... Ucraina o țară cu economia „afectată” de război și având nevoie, nu-i așa?!, de orice înseamnă energie, își permite să ne dea (doar la început nouă!) cu tifa... Aproape că ne scuipă în față toate eforturile și sacrificiile făcute... Și ne azvârle cu sfidare refuzul ei de a mai folosi capacitățile, structurile, mijlocele energetice dezvoltate, schimbate, adaptate cu mari costuri din porturile noastre, de pe rutele de transport și transfer, anunțând că nu mai are nevoie de gazele și petrolul de la noi... Chipurile pentru că au în ele „molecula indiană”... Care, la rândul-i, este susceptibilă a o avea pe cea rusească (!)... Doar că, evident, nu despre „molecule” este vorba... Ci despre un „modus operandi” în care, după ce ne-am blocat economia pentru a o adopta nevoilor, apoi necesităților și, în cele din urmă, cererilor și impunerilor ucrainiene, de la magistralele de transport la rafinării, Ucraina, ca țară în război (cu nevoi imense de resurse energetice în fața cărora mofturile de fată mare ar trebui să pălească, nu-i așa?!)) își permite să anunțe refuzul ei categoric de a mai utiliza transferurile dinspre portul Constanța. Ceea ce va duce la mari pierderi pentru o infrastructură ce va avea nevoie de timp, și alte miliarde, pentru a se reorganiza... Mai ales că banii pentru dezafectarea din rolul și de pe piețele tradiționale i-am primit, oricum cu sarcină de împrumut asumat de la UE, dar pe cele necesare readucerii porturilor și infrastructurilor la rolul lor inițial, fără a mai

avea garanția „prinderii” piețelor de desfacere cedate, nu o să ni-i mai dea nimeni...

O debarasare de utilitățile noastre gândită strategic... Pentru că, nu întâmplător, un alt coridor de transport, de data aceasta fără nici o legătură cu „molecula indiană” (și, speculativ, cea rusească), a fost practic falimentat... Este vorba despre gazele transportate din Grecia spre Ucraina (și) prin magistralele noastre deși ne-am angajat în investiții majore... Astfel, deși „Coridorul Vertical” (gazoductul transbalcanic care funcționează în mod invers către Ucraina) constituia o resursă imensă pentru aprovizionarea Ucrainei, neprezentarea nici unui participant (oare de ce?) la licitațiile pentru rezervarea capacității de transport al gazelor naturale din Grecia către Ucraina (deja a cincea licitație!) va duce la neutilizarea acestei rute de transport... Chiar dacă nu mai puțin de cinci operatori au oferit livrări de 3,1 milioane de metri cubi pe zi din Grecia către Ucraina prin Bulgaria, România și Moldova... Teoretic, România și Moldova... Cumprători (recte, din Ucraina), iar ruta va rămâne astfel pentru multă vreme goală, chiar dacă operatorii sistemelor de transport de gaze („Bulgarian Bulgartransgaz EAD”, „Greek DESFA SA”, „Romanian Transgaz SA” și Moldova de gîtul României, ca „Moldovan VestMoldTransgaz SRL”, împreună cu ucraineanul Plan care a inclus anularea alegerilor din România din decembrie 2024, din cauza rezultatului nefavorabil Uniunii, care ar fi compromis strategia globaliștilor lui Soroș și a slugilor lor din UE

fratele geamăn de la Palais de l’Elysée al clovnului de la Cotroceni.) cu privire la pionii preferați în România, Nicușor și Bolojan. Puterile paralele se tem să nu-și piardă scaunul, influența și privilegiile. Însă europenii, inclusiv românii au început să se trezească. Să se desprindă de sistemele corupte, cerînd în stradă respect național, respect pentru votul lor. În Europa marilor state, suveraniștii au depășit la scor partidele vechi, corupte. În Anglia, Nigel Farage, în Franța, Frontul Național și Jean-Marie Le Pen, în Spania, Partidul VOX, în Germania, AfD . Instituțiile europene nu știu cum să oprească valul suveranist. Cea mai potrivită armă este răspîndirea fricii, a terorii, prin sintagmele, „vin rușii”, „ne atacă rușii”. În România, încrederea în partidele vechi care au jefuit România, e aproape de zero. Toți au mințit în campanii, inclusiv micul absent cu mintea și prezența, chiriașul de la Cotroceni. România are astăzi cea mai slabă clasă politică din istorie. Guvernul Bolojan face politică împotriva poporului român. A luat de la cei slabi și a dat celor puternici, înseamnînd că avem un

●

Maria Diana
Popescu

De-a lungul campaniei prezidențiale din Moldova s-a strigat din belșug „vin rușii”, la fel cum au venit la noi și au atacat clocitorile de pui. Același spectacol ca în România. Pe românii cu iluziile date la maxim propaganda mincinoasă i-a speriat că vin rușii, dacă votează pe Călin Georgescu și vor trăi ca în iad. Fără dovezi, fără documente se tot vehiculează această plăcă zgîriată. Pînă la urmă, n-au venit rușii peste noi, ci tăierile pensiilor, salariilor, au venit taxele și impozitele lui Bolojan, care sufocă existența românilor și așa precară. Iar suprataxele nu rămîn la bugetul statului, se varsă în pușculița fără fund a lui Zelenski. Românii s-au obișnuit atît de tare cu jugul, încît nu-l mai simt. Nu rușii ne atacă pe noi, statul român își atacă proprii cetățeni. Ia de la gura românului sărac și dă Ucrainei armament, dă refugiaților ucraineni parale, cazare și gratuități pe care românii nu le au. Dă Republicii Moldova (nu nu au fost găsiți... cumpărători (recte, din Ucraina), iar ruta va rămâne astfel pentru multă vreme goală, chiar dacă operatorii sistemelor de transport de gaze („Bulgarian Bulgartransgaz EAD”, „Greek DESFA SA”, „Romanian Transgaz SA” și Moldova de gîtul României, ca „Moldovan VestMoldTransgaz SRL”, împreună cu ucraineanul Plan care a inclus anularea alegerilor din România din decembrie 2024, din cauza rezultatului nefavorabil Uniunii, care ar fi compromis strategia globaliștilor lui Soroș și a slugilor lor din UE

poporul, un guvern-slugă Uniunii Europene, care este, oficial, banca de război a Ucrainei. Dorința Ursulei este să alimenteze cît de mult se poate războiul din Ucraina, deși se știe că Rusia nu poate fi înfrîntă și nici nu are de gînd să atace România decât dacă va fi agresată. Războaiele prezentului au început din interese financiare. Pentru declanșatori e o afacere profitabilă. Fiecare bombă lansată, fiecare dronă, fiecare tanc distrus, fiecare rachetă folosită e un produs vîndut. Cei care produc armele, cei care aprobă bugetele, cei care decid că pacea nu-i rentabilă au enorm de cîștigat din afacerea „războiului”. Războiul e cea mai profitabilă afacere practică în prezent. N-are riscuri pentru liderii războinici, ci doar pentru popoarele lumii. (...) UE și-a pierdut demult seducția. Cea mai mare greșală din istoria bătrînului continent a fost Uniunea! Însă, sistemele sociale apar și dispar ciclic: sclavagism, feudalism, capitalism (democrație), imperialism, socialism, aiurea, și iar de la capăt, tot aiurea. Problema este că ele se derulează pe perioade mari de timp, de aceea unii nu înțeleg ce s-a întîmplat în anii socialismului în Europa și în România. După lovitura de stat din 1989 logic, am trecut de la socialism la sclavagismul dictatorial cu firmă de liber-democrat. Marșul forțat sub umbrela U.E. și N.A.T.O ne-a transferat de la libertate și independență, la sclavie. Puterile lumii aveau nevoie să ne dăm lor în folosință. Forma de democrație mascată a asigurat infrastructura politico-financiară care ne-a încorsetat în imperiul modern. Așa am devenit stat-sclav în bătrîna noastră Europă, unde s-au dezvoltat feude locale. Poți fi „liber” și „democrat” în toate, dacă ești corupt plin de bani și putere. De cine rîde acum Uniunea? De toată lumea europeană, inclusiv de noi, după ce, cu acordul monștrilor din guvernele postdecembriste au „cumpărat”, pe mai nimic, bucăți din trupul țării noastre. România aparține unei case europene de trîntori pompoși, conduși de o escroacă dovedită, dar intangibilă. Vise plăcute, români! Stați cuminți în genunchi, strămoșii noștri s-au jertfit pentru libertate. Realitatea este că Instituțiile UE vor să păstreze adormită Europa cu basmul uniunii, ținut în viață de cea mai coruptă și mai slabă generație de politicieni, care știu și ei destul de clar că mașinăria politică a unității fiscale, fără state unitare e greu să fie longevivă. La felul cum arată, acum, UE este ca o miss univers bătrînă, care și-a cheltuit toate economiile pe un trai luxos, cameristele au părăsit-o, dar ea încă se visează pe podium cu tiara pe cap.

●

Dictatură, democrație, gerontocrație...

George Petrovai

Fiecare dintre noi are la îndemână trei căi principale de informare corectă, în care cu siguranță va întâlni neîncrederea și nemulțumirea tuturor gânditorilor față de toate formele de guvernământ din istorie – dictatură, democrație, gerontocrație, plutocrație, teocrație etc, singură demofilia (dragostea sinceră de semenii) nefiind experimentată până în prezent... Prima este leată

reprezintă filosofii politice ale lui Platon (în dialogul Republica el pledează pentru cetățile-state cărmuite de filosofi), Aristotel (în tratatul Politica analizează diverse forme de guvernare după numărul celor ce conduc și scopul urmărit de ei), Niccolò Macchiavelli (adept al cinicului principiu „Scopul scuză mijloacele”, în cartea Principele el susține că în politică pot fi folosite absolut toate mijloacele care contribuie la atingerea scopului propus – șiretenie, minciună, fraudă, trădare, eliminarea oponentilor etc.), marele scriitor spaniol Bal-

ment care a contribuit consistent la edificarea statului modern francez și a constituit o esențială sursă de inspirație pentru alte documente politice, inclusiv pentru cel al Organizației Națiunilor Unite (ONU).

Înclin să cred că, după aceste generoase explicații, se vor pricepe mult mai ușor și mai profund atât apele tulburi interne, unde pescuiește de câteva luni contraproductivul tandem Dan-Bolojan, cât și cele planetare, în care stau la pândă și se agită (a se citi „fac valuri”) greii lumii de azi (Donald Trump, Xi Jin-

vreo 500 de miliarde), motiv pentru care nu ostenește să-l laude pe muscal, ba chiar să se lingusească pe lângă el, doar-doar va izbuti să decupleze Rusia de China. Ceea ce sigur nu se va întâmpla, având în vedere un cumul de factori: timpul relativ scurt pe care americanul îl mai are la dispoziție (doar trei ani, pe când rusul și chinezul sunt de neclintit, atâta timp cât doresc puterea supremă), caracterul oscilant și imprevizibil al yankeului (promisiunile nu și le onorează, dispozițiile date din ușa avionului le schimbă după

Băsescu se arăta mulțumit de scorul egal cu acesta, după un «meci» întins pe durata a zece ani!

Nu cumva respectul sistem este indestructibil întrucât se compune din năravurile fanariote și din deprinderile balcanice ale tuturor participanților la tragicomedia numită politica d â m b o v i ț e a n ă postdecembristă? Căci numai așa avem explicația logică a pretinsului fatalism, găzduit în propoziția limită «La noi nu se mai poate face nimic!»: fie că pe aceste meleaguri și în aceste triste vremuri pentru



de capriciile conducătorului suprem (rege, dictator, președinte) și vremelnicia celor mai înalte poziții în stat. Deși istoria este plină ochi de așa ceva, din motive lesne de înțeles mă voi limita la sfârșitul lui Thomas Morus (nevrând să renunțe la credința catolică, implicit să-l recunoască pe Henric al VIII-lea capul bisericii anglicane, lordul cancelar este acuzat de trădare, drept urmare își pierde funcția și apoi viața), la teribilul destin al marelui general bizantin Flavius Belizarie (unii susțin că era de origine tracogetică), cel care – în urma uneltirilor generalului pitic Narses – va fi întemnițat de împăratul Justinian I (după eliberare și „reabilitare” devine cerșetor, implorându-i pe oameni cu „Date obolum Belisario”), dar mai cu seamă la năprasnicele morți ale atâtor colaboratori apropiați ai lui Stalin (Kamenev, Zinoviev, Sergo Ordjonikidze, Buharin, Serghei Kirov, Ejov etc.), cu toții (firește, mai puțin obedienții de teapa lui Molotov, Kaganovici sau Voroșilov) fiind ba lichidați rând pe rând, ba obligați să se sinucidă.

A doua cale o

tasar Gracián (în prima parte a romanului alegoric Criticonul ne înștiințează că politica este „un haos la rațiunii de stat” și că „E un fals politician, pe nume Machiavel, care vrea să le bage pe gât ignoranților aforismele lui calpe”), Thomas Hobbes (în opera Leviathan pleacă de la premisa că natura umană este esențialmente egoistă, adică în concordanță cu „Homo homini lupus est”, și că starea naturală este „un război al tuturor împotriva tuturor”, condiție vulnerabilă care-i obligă pe oameni să încheie faimosul contract social de cedare a drepturilor individuale unui stat, acesta având ca principală obligație să asigure ordinea și securitatea cetățenilor).

În fine, dar nu în ultimul rând, cea de-a treia cale se cheamă ideile iluminiștilor și enciclopediștilor francezi, în principal avansatele idei ale lui Montesquieu (primul mare gânditor care pledează pentru separarea celor trei puteri ale statului – legislativă, executivă, judecătorească) și Voltaire, pe baza cărora s-a elaborat Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului, docu-

ping, Vladimir Putin, Narendra Modi, Ursula von der Leyen, Mark Rutte și alții), care-și închipuie că salvează omenirea de la pieire, dacă nu prin îndoienica lor pricepere, atunci măcar prin autoritatea cu care au fost investiți, când ei de fapt, în cel mai bun caz, nu rezolvă absolut nimic (războaiele din Ucraina și Orientul Mijlociu continuă, poluarea și foametea fac ravagii, nemulțumirile și tensiunile sporesc) nici cu lungile discuții telefonice și nici cu secreteoasele întâlniri la cel mai înalt nivel, precum aceea din Alaska, întâlnire analizată de mine, pe 17 august 2025, în articolul Doi farsori s-au întâlnit și nimic n-au isprăvit...

Dar eu spun că nici la o viitoare întâlnire a celor doi necușeri (unul negustor sadea și obsedat de ideea refacerii măreției Americii, celălalt criminal sadea și obsedat de ideea refacerii Uniunii Sovietice) nu se va încheia un acord liniștitor de pace între Ucraina și Rusia, asta deoarece yankeul este și nu prea este interesat de așa ceva (oricum a pus gabja pe jumătate din pământurile rare ale ucrainenilor, în valoare de

cum i se năzare a doua zi), relațiile sino-rusești, în-deosebi cele comerciale, care se dezvoltă și se întăresc neconținut, astfel Rusia devenind încet dar sigur vasala colosului asiatic.

În ceea ce privește alarmanta situație internă a României bolodănite (finanțele vraiste, educația așijderea, datorii și nemulțumiri cu carul, colectări la buget și satisfacții cu paharul), nădăjduiesc că am anticipat-o corect pe 8 iunie 2017, în următorul fragment din textul Pentru aleși și-al lor comând, guvernul are bani oricând...: „Dar cum starea asta dezastruoasă de lucruri nu-i o întâmplare, ci reprezintă axioma post-d e c e m b r i s m u l u i antinațional, este cazul să ne întrebăm: Cât din tragedia noastră revine electoratului și cât se datorează acelui tainic și atotputernic sistem mafiot, căruia nici măcar primii oameni în stat n-au izbutit să-i vină de hac? Dimpotrivă, la sfârșitul mandatului de patru ani, Emil Constantinescu ne spunea cu resemnarea aflătorului în treabă că a fost învins de sistem, iar Traian

țară și nație, demnitatea și curajul sunt pe cale de dispariție, fie că, aidoma celor mai mulți dintre preoți și medici, cam toți aventurieri politici pornesc la drum cu mârșavul gând de a se căpătui, indiferent de mijloacele întrebuintate (minciună, înșelătorie, lingușeală, ipocrizie, trădare, hoție), fapt pentru care eventualele rudimente de omenie și cinste din faza de început nu au nicio șansă în confruntarea directă cu adversari precum «Banii n-au miros» sau «Piară lumea, numai eu să-mi beau în tihnă cafeaua»...



Sângele cere sânge?!...

Zoe
Dantes

Dacă spui Adevărul devii o pată de sânge. Dacă taci sau minți, devii un cont în bancă. Cu multe zerouri. Astfel a ajuns societatea la nivel planetar. Divizată, cu multă ură revărsată, cu înjurături, cu frustrări și cu asasinate. Politice! Pentru opinii. Pentru o idee ești în stare să mori? Unii sunt! S-a dovedit acest lucru. În istorie. Alții doar tac. Unii instigă la crimă. Și o fac organizat. În haitele terorii, al discursului de ură. De orice fel. În orice situație. Sunt în stare de orice numai pentru faptul că o altă persoană nu are aceeași opinie. Nu

de noaptea minții.

A unor minți bolnave, care și-au pierdut orice rațiune, care nu mai au funcționalitate. În general cei care au senzația că dețin adevărul. Atât de mult au trăit în minciună încât a devenit realitatea lor. Nu vă mai întrebați dacă în ultimele zile, cei care au revărsat ura în discursul public, pe rețelele sociale sau pe bloguri au făcut-o la comandă. Poate da! Eu am mari îndoieli. Abia în zilele ce au trecut și-au arătat adevărata față. Ei așa cred. Aștia sunt! Așa simt. Nu cred că mizeriile spuse în urma asasinării lui Charlie Kirk sunt la comandă.

Oamenii aștia, ale căror nume nu le voi da. Le

aceleași vremuri. De sânge! Nu se mai folosește spânzurătoarea, arderea pe rug, ghilotina. Azi se folosește arma. Cu lunetă! Azi se folosește tastura. Tot o armă letală în mâna unora. A celor sufocați de ură!

Sângele cere sânge. Dintotdeauna! Pacea cere pace! Ura cere ură. Iubirea cere iubire. Un lanț ce nu poate fi oprit decât cu pricere și mai ales cu înțelepciune. Acolo unde nu mai există Dumnezeu, totul este permis. Mai ales crima! De orice fel ar fi ea și sub orice formă ar apărea. Asasinatul comis în SUA, ne demonstrează acest lucru. Nu a fost doar un om asasinat. Au fost asasinate

concetățeni americani, nu vă întrebați ce poate face țara voastră pentru voi, întrebați-vă ce puteți face voi pentru țara voastră". O întrebare valabilă și azi pentru noi toți. Al doilea discurs măreț, a fost cel al lui Martin Luther King Jr. ținut la 28 august 1963, I have a Dream. Un discurs de 17 minute care a schimbat istoria. Amândoi au fost executați. La ordin. De puterea din spatele puterii. De cei care au condus lumea din umbră. Atunci! Indivizii în ale căror mâini a stat (sau nu) o armă nu mai au relevanță. Toți știm că au fost niște instrumente în mâinile altora. Din umbră!

Azi, nu mai sunt în umbră! De cinci ani sunt pa

ce în ce mai vocali. Sunt lăsați să o facă. Cu un scop. Plătiți sau nu, adepții răului sunt la vedere. Umbrele au căpătat chipuri. Răul e unul singur dar are multe fețe. Le vedem pe toate. Expuse!

A venit clipa Adevărului! Poate deveni execuția lui Charlie Kirk un astfel de moment? Eu zic că da! America s-a îmbogățit cu un martir! Din păcate pentru noi ca oameni și pentru familia acestuia. Orice cuvânt spus, scris, nu poate înlocui durerea pierderii unui om. Care a fost executat pentru că a vorbit! Despre Dumnezeu! Despre libertatea opiniei și despre dorința de a fi respectate opiniile celor din jur. Drama este majoră. Să omori un



contează dacă are argumente, nu importă dacă realitatea despre care vorbește este corectă sau nu. Toți trebuie să accepte ce spun doar unii. În general cei care o fac pe bani mulți și care primesc doar ordine. De „mai sus”! Din ierarhia care se dorește numită „elită”. Cei care-și spun așa, nu au nici un scrupul, nici un sentiment, nu dau dovadă de empatie sau toleranță. Deși, de cele mai multe ori se proclamă ca fiind cei toleranți. Doar pe hârtie sau pe tastaturi. În spatele tastaturilor, microfoanelor, hârtiei nu se află decât niște oameni care vor sânge. Atât! Fiecare vorbă rostită sau scrisă aduce în public încă o dâră de ură. Se strigă în cor, se urlă uneori împotriva celuilalt. Nu are relevanță împotriva cui. Nu are importanță cine pe cine distruge, neapărat cineva să fie eliminat. Oricum, oricând, în orice condiții. Ca să aplauzi un asasinat este

știți toți. Nu merită decât un singur nume: nenumiți. La fel ca pe stăpânul lor: demonul, șeitanul, șarpele, sau cum vreți voi. Sunt slujitorii lui. Al celui nenumit. Se poate muri pentru o idee? Se poate muri pentru un principiu? Da! Când îți asumi. Când ești pregătit să mergi până la capăt pentru ele. Într-o dezbatere de idei și de principii. Dezbaterile de genul ăsta au făcut lumea mai bogată. Nu în bani. În idei. În perspective, în analize, în viziuni. Uneori, ca și consecință au venit și banii. Dar asta a contat prea puțin pentru oamenii ideilor. Ei au dat ideea pentru cei mulți, niciodată doar pentru propriul folos. Sunt oamenii care au schimbat istoria. Prin moartea lor pentru idei sau principiu. Au fost și sunt flacăra care a ars fără încetare și a luminat în vremuri de întuneric total. Sau vremuri de sânge. Când războaiele nu mai conteau. Azi, din nou trăim

ideile și principiile pentru care acest om a fost executat. În public! Execuția sa va îmbrăca forme de neimaginat. În viitorul apropiat. A fost un semnal? Poate da! Cine a pus la cale acest asasinat, s-a gândit că, de fapt, este un semnal ce va dovedi în timp că democrația reală a fost executată sau va rămâne doar o poveste în istorie?

A devenit Charlie Kirk un martir? Da! Este un punct de cotitură pentru istoria ce va scrisă în vremurile ce vin? Da. Discursurile sale vor deveni celebre? Da. Se va schimba ceva în urma acestei tragedii. Totul! De la perspective până la lucruri și situații concrete. Va urma un val de sânge? Sper că nu! Avem în istoria recentă două discursuri care au schimbat întrucâtva cursul istoriei. Cel al lui John F. Kennedy din 20 ianuarie 1961, de la inaugurare, în care spunea: „Așadar, dragi

vedere. Îi știm toți! Cei care strigă pentru toleranță. Mai ales cea de gen! Cei care au dat putere minorităților să facă legile pentru majorități. Cei care au în expunerile lor publice numai venin. Nu mai stau în umbră. Au ales să fie în prima linie precum capul șarpelui ce și-a ascuns trupul în ierburi ca să nu fie văzută coada. Dar coada are clopoței. Și se aude. Deși se spune că trebuie să-i fie retezat capul, șarpele are un corp. Corpul mișcă coada. Care face să se audă clopoțeii. În zilele de azi, capul șarpelui înseamnă câțiva oameni. De la Schwab, Harari, Soroș, Obama, Biden, la cei de la OMS, Fauci până la Ursula și Macron. O legiune satanică care a adus năpasta peste o întreagă planetă. Interesant este corpul! Șarpelui! Al răului! Cei care sunt adepții lor. Cei care sunt asasini de tastură. Din ce în ce mai mulți și din

om, din nou, pentru că are o altă opinie decât a ta, este cea mai mare nebunie de care dau dovadă demenții care-și spun „elite”. Să aplauzi cu frenezie execuția este sminteala totală din care ne zbatem toți să ieșim. Oare vom reuși?! Răul va doborî binele sau binele va învinge răul? Bătălia finală va fi tot despre idei. Despre opinii și dreptul la liberă exprimare. În fața răului, Binele nu poate să tacă! Niciodată! Chiar dacă în final va deveni o pată de sânge, trebuie să vorbească! Domnul să vă miluiască!

Verificarea „cu țidulă” a stării de sănătate a populației: alt „iod” servit precum sarea de pe „bucatele” (oricum importate de la alții)...

Cezar Adonis
Mihalache

Sigur că poate fi privită ca o altă „variațiune” a aceeși teme omniprezente a analfabetismului funcțional social de informare și, mai ales, de gândire critică din „limesul” unor noi și noi paradigme, nu formate natural în corpusul societății, ci inserate, speculate, manipulate, în ultimii ani... Pate fi o altă formă de manifestare „simplistă” (dar, pe fond, extrem de complicată în împlinirea nodurile năvodului nou aruncat) a teoriilor conspiraționiste. Și ar putea fi așa, „conspiraționistă” dacă nu ar exista prea multe semne de îndoială, ba chiar de întrebări pertinente tocmai prin „prezența” la limita paradigmei unor proiecte de lege croite și infiltrate pentru a duce în banal orice fel de „conspirații” (fundamental, pe teme medicale, tehnice, științifice)... Pentru că, nu doar acum, ci în aproape fiecare clipă esențială a ultimelor trei decenii, o inițiativă vizând binele făcut cu forța (de către guvernanți, parlamentari – ca părți, sis-

tem – în totalitate) ar fi trebuit să nască suspiciuni îndreptățite... Întemeiate tocmai pe dreptul libertății civice de a ne îndoii (un drept fundamental, domnilor constituționaliști!, omis la definirea libertăților câștigate în 1989...). Dar, mai ales în contextul în care sistemul impune, prin forul legislativ, un proiect vizând controlul obligatoriu al stării de sănătății al cetățenilor, în mod periodic, și mai ales sub presiunea unor sancțiuni pecuniare, lucrurile devin îngrijorătoare... În fond, fie și doar experiența abuzurilor sistemului din perioada pandemică ar trebui să ne fie suficientă pentru a înțelege că, dincolo de pedepsele pecuniare, cele de îngrădire ale unor libertăți imediate sunt inevitabile și cu mult mai grave.

De aceea, este firesc și cât se poate de justificat să abordăm acest proiect în zona conspirațiilor împotriva Națiunii Române... Pentru că acel sistem care a tăiat asigurările medicale pentru mii de români, care a limitat și privat de pachetele minime de sănătate membri inactivi (pensionarii, asistații social, gravidele etc.) dar și

pe cei activi ai societății, care a atentat agresiv la drepturile mamelor și ale nou-născuților, care a lăsat mii de pensionari soți supraviețuitori fără dreptul la asistența medicală dat, juridic, de contribuțiile plătite zeci de ani de cei ce au lucrat, chiar dacă a făcut toate aceste fapte de pregenocid de țară prin brațul de terorizare social-civică reprezentat de guvern, este cât se poate de suspect în scopul acestui „bine” pe care vrea să ni-l facă acum, avansând prin executanții din parlament un proiect de lege privind controlul (obligatoriu!) al stării de sănătate... Și nu este vorba doar de învățămintele retorice ale zicerii „facerii de bine” (mai ales din partea altora)... Este vorba despre un amănunt „exterior”, dar care, pus în corelație cu acest pachet, schimbă total sensul inițiativei și o scoate, ca pe o nucă fierbinte, din marota civică servită prin fel și de „inflenceri” băgați în seamă, promovați de către sistem: cea a teoriilor conspiraționiste... Pentru că, dacă nu am dat de pământ cu acest executiv al nemernicilor și cu acest par-

lament de supuși (dar nu ai țării, ci ai sistemului) pentru fiecare tâmpenie și fiecare aberație impusă nouă, dacă nu i-am luat la întrebări când s-au luat de mamele și pruncii noștri (și ce apucături de grofi avem printre guvernanți, nicidecum repetenți prin istoria noastră, ci înjunghind cu bună știință, chiar dacă altfel, pânțele mamelor!), azvârlind din drepturile de neam, de continuitate a Țării, copii, chiar și nenăscuți, dacă nu am făcut-o când au tăiat drepturile fundamentale ale mamelor și pruncilor, ar trebui să o facem acum, când România este pe cale să devină, deloc conspirațional, ci fătîș, asumat, public, carnea de tun a unor noi experimente și impuneri medicale. Pentru că, în Comisia Europeană s-a votat o reevaluare medicală (!) a valorilor hipertensiunii arteriale... Un amănunt banal, nu-i așa?!... Dar care, „din pix”, scade valoarea de declarare a hipertensivilor la tensiuni până mai ieri (și de zeci de ani stabilite) considerate normale, „născând” pe hârtie milioane de hipertensivi... Și o țară în care se vrea impunerea controlului obligato-

riu al stării de sănătate al fiecărui cetățean... Inclusiv (sau poate doar pentru atât!) a tensiunii arteriale... Care va duce la prescrierea a mii de tratamente a unor hipertensiunii inexistente cu medicamentația servită de cioclii vaccinurilor experimentale...

O țară de cobai în care și iodul servit prin sarea din bucate a dus probabil la explozia bolilor terminale... La îmbătrânirea populației, la scăderea natalității, la decimarea noastră... Punctual, cu iodul din sare, cu medicamentele trasate sau refuzate de Comisia Europeană, cu vaccinurile pandemice, dar și cu toate chimicalele din tratamentele agricole, cu toate stimulentele de creștere forțate din legumicultură, la general cu exterminarea noastră înainte poate de a ajunge, în involuția demografică europeană inevitabilă, la nici zece milioane de suflete... Zece milioane de suflete și poate nici atât într-o țară pregătită pentru alte zeci de milioane...

Pânza lui Penelopa, literatura și tăcerile războiului...

Petru
Jipa

Cum să ȧesem și să destrămăm povestea, cum umplem golurile și tăcerile noastre? Penelopa nu este doar o femeie care așteaptă; ea este o conducătoare abilă care menține ordinea în regat în absența soțului, protejând atât tronul, cât și onoarea familiei. Prin minciuna pânzei, ea își păstrează autonomia într-o societate patriarhală, unde femeile erau adesea reduse la obiecte de dispută. Faptul că desface noaptea ceea ce țese în timpul zilei reflectă o inteligență subtilă, o formă de rezistență feminină care nu apelează la violență, ci la răbdare și strategie. Metafora pânzei a fost reinterpretată de-a lungul timpului în literatură și filosofie. Umberto Eco o folosește pentru a ilustra procesul de interpretare infinită a textelor, în care înțelesul este mereu în construcție și deconstrucție. Alții o văd ca o imagine a vieții moderne, unde oamenii construiesc și distrug în mod constant identități, relații și proiecte, fără a ajunge niciodată la un final definitiv. Războiul a fost privit în literatura română atât ca un fenomen istoric, cât și ca o experiență umană profundă, marcată de suferință, eroism, absurd și tragism. De-a lungul timpului, imaginea războiului a evoluat de la o viziune idealizată, patriotică, la una realistă, critică și, uneori, existențială. În literatura secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, războiul este

adesea explicat ca fiind o suferință interioară. Scriitorii precum Mihail Sadoveanu sau Liviu Rebreanu abordează teme de luptă națională și jertfă patriotică. În „Baltagul”, de exemplu, războiul nu este prezent direct, dar reverberațiile sale sociale și morale sunt evidente. Rebreanu, în „Pădurea spânzuraților”, oferă o viziune mai complexă: războiul este un mecanism absurd, care distruge sufletele oamenilor. Protagonistul, Apostol Bologa, devine conștient de inutilitatea violenței și de degradarea morală pe care o aduce războiul. După cel de-Al Doilea Război Mondial, literatura română reflectă din ce în ce mai mult suferința individuală și colectivă. Autobiografiile și jurnalele de război, precum cele ale lui Marin Preda sau Camil Petrescu, dezvăluie realități crude. Petrescu, în „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, expune o conștiință lucidă, plină de îndoieli, care trăiește războiul ca o ruptură existențială. Războiul nu mai este doar un cadru istoric, ci o experiență interioară, care pune la încercare identitatea și valorile umane. În perioada comunistă, literatura oficială promovează o imagine eroică a războiului, în concordanță cu propaganda de stat. Totuși, subteran, unii autori (cum ar fi Nichita Stănescu sau Marin Sorescu) abordează tema în mod simbolic sau metaforic, sugerând absurditatea violenței și durerea ascunsă. După 1989, literatura română explorează războiul din perspectiva memoriei, a traumei și a identității

naționale. Scriitori precum Norman Manea abordează războiul ca o moștenire grea, care continuă să influențeze prezentul. Literatura română reflectă o evoluție de la glorificarea războiului la o înțelegere profund umană și critică a acestuia. Războiul devine nu doar un eveniment istoric, ci o metaforă a condiției umane – a suferinței, incertitudinii și căutării de sens în haos. În istoria literaturii europene, numeroși scriitori au abordat drama războiului, reflectând suferința umană, absurdul conflictelor și consecințele devastatoare ale violenței. Printre cei mai importanți se numără Erich Maria Remarque, autorul romanului „Pe frontul de vest, nimic nou” (1928), o operă emblematică despre Primul Război Mondial. Prin ochii tânărului soldat german Paul Bäumer, Remarque dezvăluie realitatea crudă și pierderea idealurilor și dezumanizarea soldaților, transmitând un mesaj profund anti-război.

Alt exponent marcant este Ernest Hemingway, deși american, a trăit și scris despre Europa în timpul războaielor. În „Bărbai la război” și „Pentru cine bat clopotele”, Hemingway explorează trauma psihologică a veteranilor și deziluzia postbelică, reflectând „generația pierdută” care a supraviețuit războiului, dar a pierdut sensul vieții. În Franța, Jean-Paul Sartre a abordat războiul prin prisma existențialismului. Ciclul său „Drumurile libertății” (1945) surprinde atmosfera de incertitudine și responsabilitate morală

în timpul invaziei germane din 1940. Prin personajele sale, Sartre examinează libertatea individuală în fața destinului colectiv tragic. În literatura română, Mihail Sebastian a înregistrat în jurnalul său (1935–1944) drama personală și colectivă a evreilor români în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Jurnalul său este o mărturie emoționantă despre ura rasială, izolare și speranța în mijlocul întunericului. Acești scriitori nu doar că au înregistrat evenimente istorice, ci au explorat dimensiunea umană a războiului – frica, vinovăția, pierderea și căutarea sensului. Prin literatură, au transformat suferința individuală într-o reflecție universală asupra condiției umane în timpul conflictelor. Astfel, operele lor rămân avertismente vii împotriva uitării și a repetării istoriei. Drama războiului, privită astăzi prin prisma scriitorului, nu mai este doar o înșiruire de bătălii, strategii și victorii efemere, ci o meditație adâncă asupra condiției umane în momentele sale cele mai extreme. Scriitorul nu caută cifrele distrugerii sau gloria uniformelor, ci ecoul plânsului ascuns în spatele decorului militar, tăcerea grea a celor care au supraviețuit și acele cicatrice invizibile ale celor care și-au pierdut sufletul înainte de a muri. Astăzi, războiul este înțeles ca o ruptură în firul narativ al vieții – o explozie care distruge nu doar orașe, ci și identități, relații, credințe. Scriitorul se apropie de acest subiect ca de un cadavru sacru: cu respect, cu teamă, cu

dorința de a-i reda vocea. El nu judecă, ci ascultă — șoaptele refugiaților, gemetele prizonierilor, rugăciunile soldaților care nu mai cred în Dumnezeu, dar îl chemă totuși.

Prin ochii scriitorului, războiul nu este eroic, ci absurd. Nu este necesar, ci gratuit. Nu este destin, ci alegere. El dezvăluie cum frica poate deforma iubirea, cum ura poate învăța copiii să uite numele mamei, cum un ordin poate transforma un om obișnuit într-un monstru. Dar, în același timp, scriitorul surprinde și lumina — gesturile mici de milă în mijlocul haosului, o mână întinsă peste tranșee, o scrisoare necităată păstrată la piept până la moarte. Astăzi, într-o lume unde războiul este adesea filtrat prin ecrane, prin declarații politice sau prin algoritmi care decid cine vede ce, scriitorul are rolul de a readuce umanul în centrul imaginii. El nu poate opri gloanțele, dar poate opri timpul într-o frază, poate face ca un singur strigăt să răsună pentru totdeauna. Prin cuvânt, el transformă suferința în memorie, iar memoria — în avertizare. Drama războiului, așadar, nu este doar în ceea ce distruge, ci în ceea ce lasă în urmă: o lume care uită prea repede, o conștiință colectivă care preferă mitul victoriei plictisitorului adevărului. Și atunci, scriitorul devine martor, păstrător al ruinelor sufletești, cel care spune: „Asta s-a întâmplat. Așa a fost. Nu uita.” Să fie pace!.